

Mit látott a kisfiú?

*Én még láttam Ferencz Józsefet,
— már nem egészen fiatalon —
Vilmos császárral parolázott
fönn, rámában, otthon a falon.*

*De lett ebből akkora balhé,
hogy anyánkról el nem múlt a bánat,
odamaradt a bátyám, szegény,
négy évig nem láttam apámat.*

*Azt már nem láttam, hogy parasztot
a törvény vont volna deresre,
de láttam lovon egy tengerészt
autón vonult be Kenderesre,*

*az országút szélén csücsültem,
tanítónéni állt mögöttem,
zászlócska lengett ujjaim közt,
— szellő fújt — azzal integettem.*

*Szerettem volna a hazáért
nagy lenni, bajnok. Hős leginkább.
Nem a rozstartlón futkorászni
a malacok után meztláb.*

*Diszkoszt vetni, gerelyt hajítani,
győztesként futni be a várost...
Erős szerettem volna lenni,
láttam birkózni Czúja Jánost.*

*Nyújtón billenni megtanultam,
lengtem lovon, tenyéren álltam,
a pillangót hálóval üztem,
latin igéket konjugáltam.*

*Olvastam Heinét és Horácot,
de hagytam abba a pillanatba,
ha neszt vettem, hogy fociznak.
a gyepszélien dobog a labda...*

Rájuk emlékszem, a fiúkra,
ma sem tudok gondolni másra,
gyorsabban ver bennem a szív is
az ilyen labda-dobogásra.

Öregszem. Ó, hány tavasz és nyár
illant el nyomtalan felettem,
s mi mindent láttam. Elmondanám
azokat is, de elfeledtem.

Ó, hidak, hidak

Nékem még nagypapa volt a béke,
mert ha ő ebéd után a méhesbe ment,
elaltatta ott a kaptár zümmögése.
Betöltötte hatvan esztendejét,
s nem tudta, mi a forverc, a hősi halál,
valaha szép szál legény,
nem kellett sohase katonának.

De milyen törékeny is volt akkor a béke.
Alighogy járni kezdtem én,
topánkám alatt a hidak leszakadtak,
traverzeikkel a kavargó árba dőltek,
a patakok körültem szerte megdagadtak,
a folyók elmosták kanyarjaikat,
a folyamok örületes robajjal
kezdték el rohanni a tengerek felé.
Meg se álltak azóta. Holdtöltekor
vízszintes esők mossák szigeteinket,
félünk, elönt az ár, mikor a nagy vizek
szintje majd észrevétlen megemelkedik.

Nincs egy napunk vér, könny, erőszak,
országok foglalása nélkül. Megöregedtem.
Gyakorta tekintek fel az égre,
botommal pedig ütögetem a földet,
türelmetlenül, mint aki mást se tud már.
Mert a Világ Tengelyén kellene fordítani egyet,
fel kellene a hidakat építeni végre,
hogy a föld, víz, patakok, folyók, folyamok
alattunk megtisztuljanak s méltóságos
hátára vegyen mindönket a végtelen tenger.